

عنوان مقاله:

روش رویه ای برای تدریس دستور زبان و تاثیر آن در مهارت نگارش دانشجویان

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 8، شماره 22 (سال: 1383)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

خشایار سائدی - هیئت علمی دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

سبک یک سویه که در روش های سنتی تدریس دستور زبان به کار گرفته می شد به جداسازی ساختارهای دستوری از متن در کتاب های درس منجر شد. بدین معنی که به فراگیران، جملات مجزا داده می شد که از آنها انتظار می رفت از طریق تمرین هایی مانند تکرار، تغییر وضعیت، دگرگونی ساختاری آنها را ملکه ذهن خود کنند. هدف از این تمرینات این بود که بر فراگیران تسلط صوری و بیانی به زبان پیدا کنند: اما آنها اغلب فرصتهای کشف ساختارهای دستوری در متن را پیدا نمی کردند و در نتیجه پیدایش مهارت های رویه ای (قابلیت استفاده از زبان برای برقراری ارتباط) از حد معمول مشکلی تر می شد زیرا فرصت درک ارتباط اصولی که بین شکل ساختارها، معنای آنها و کاربردشان وجود دارد ایجاد نمی شد. در تحقیق فعلی روش رویه ای تدریس دستور زبان با روش سنتی آن از نظر تاثیرشان بر روی دو گروه از دانشجویان مقایسه شده است. نتایج تحقیق نشان می دهد که دانشجویانی که دستور زبان را براساس روش رویه ای می آموزند به طور قابل ملاحظه ای توانایی نگارش در سطح بالاتر نسبت به گروه دیگر کسب می کنند.

کلمات کلیدی:

تدریس، دانشجویان، مهارت نگارش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1409833>

